

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **I. Š.**, zastoupený JUDr. Vítem Buršou, advokátem se sídlem Uherské Hradiště, Růžová 1254, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2013, č.j. 9412/13/5000-14103-806032,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28.3.2013, č.j. 9412/13/5000-14103-806032, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Víta Burši, advokáta se sídlem Uherské Hradiště, Růžová 1254.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2013, č.j. 9412/13/5000-14103-806032, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Brodě ze dne 24.5.2012, č.j. 96864/12/338912706315.

I. Podstata věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), změnil rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu v Uherském Brodě ze dne 24.5.2012, č.j. 96864/12/338912706315, kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 165 660 Kč a současně mu bylo stanoveno zvýšení daně ve smyslu § 68 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve spojení s § 264 odst. 12 daňového řádu ve výši 16 566 Kč, a to v části týkající se bankovního spojení, v ostatním zůstal výrok výše uvedeného platebního výměru beze změny.

Žalobci byla vyměřena daň mj. za příjem z prodeje vozidla Fiat Adria Coral, které měl podle žalovaného koupit za 38 355 Eur (1 054 571 Kč) a prodat za 1 550 000 Kč. Žalovaný odmítl žalobcovo tvrzení, že vozidlo bylo zakoupeno za 1 190 000 Kč a neuznal ani žalobcem uplatněný výdaj za opravu tohoto vozidla v částce 496 400 Kč.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nepřezkoumal řádně prvostupňové rozhodnutí napadené odvoláním a neseznámil žalobce po provedení dokazování v odvolacím řízení se zjištěnými skutečnostmi.

Žalobce dále namítal, že vozidlo Fiat Adria Coral nekoupil on, ale společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o. To plyne z kupní smlouvy ze dne 18.9.2007 i ze sdělení německé strany. Z faktury a příjmového dokladu také plyne, že cena vozidla byla 1 190 000 Kč a nikoli správcem daně uváděných 38 355 Eur (1 054 571 Kč). Žalobce také poukazoval na to, že žalovaný nesprávně posoudil i otázku prodeje vozidla Fiat Adria Coral a v návaznosti na to řešení výdajů za vozidlo Mercedes Karman.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku v podané replice i po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný v obou podaných vyjádřeních podrobně argumentuje, proč považuje žalobu za nedůvodnou, a plně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené.

Žalobu navrhuje zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přičemž se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Rozhodoval přitom bez jednání za podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně namítal, že žalovaný pochybil, jestliže jej po provedení dokazování v odvolacím řízení neseznámil se zjištěnými skutečnostmi.

Ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu stanoví odvolacímu orgánu v případě, že v rámci odvolacího řízení provádí dokazování, povinnost seznámit před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují. Zároveň mu umožní, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

V daném případě ze správního spisu vyplynulo, že žalobce uplatnil jako výdaj částku 496 400 Kč, kterou údajně vynaložil za opravu vozidla Fiat Adria Coral. Existenci tohoto výdaje dokládal fakturou č. 207249, kterou měla dne 16. 11. 2007 vystavit společnost BRAVO-CZ, s. r. o. za „opravu obytné nástavby, výměnu bojleru, lednice, sprch. koutu, toalety na vozidle Adria Coral“.

V řízení před finančním úřadem bylo ve vztahu k této faktuře prováděno dokazování, jímž bylo zjištěno, že v účetnictví společnosti BRAVO-CZ, s. r. o. tato faktura obsažena není, číselná řada na faktuře neodpovídá číselné řadě, kterou tato společnost používala, a pohyby na pokladně této společnosti neukazují, že by měla být oprava provedena a zaplacená. Z výsledku jednatele M. V. provedeného dne 17. 4. 2012 vyplynulo, že žalobce nezná, fakturu nevystavoval a o provedení opravy nic neví. Rovněž uvedl, že si není vědom, že by společnost opravy obytných automobilů vůbec prováděla. Nicméně připustil, že společnost disponovala v rozhodnou dobu prostorami (garážemi s dílnou), kde by oprava být provedena

mohla. Uvedl také, že opravu mohl zadat „kolega“ J. B., event. s jeho vědomím zaměstnanec R. V.

V odvolacím řízení pak finanční úřad doplnil dne 22. 11. 2012 dokazování o výslech druhého jednatele společnosti J. B. Ani ten si na žalobce či provedení tvrzené opravy nevzpomínal, o vystavení předmětné faktury nevěděl a popřel, že by se společnost BRAVO-CZ, s. r. o. zabývala opravou aut.

Ze spisu dále vyplynulo, že žalobce byl o provedení tohoto výsledku informován, nicméně před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl s protokolem o výsledku seznámen. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný při rozhodování o žalobcově odvolání vycházel i ze skutečností sdělených J. B. při tomto výsledku. Žalovaný tedy skutečně porušil § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť v rámci odvolacího řízení bylo prováděno dokazování, s jehož výsledky žalobce před vydáním rozhodnutí o odvolání nebyl seznámen.

Aby mohla být tato vada důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, muselo by se jednat o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Soud však v daném případě neshledal, že by toto procesní pochybení žalovaného požadovaný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí mohlo mít. Takový vliv by mělo zejména tehdy, pokud by v důsledku něho mohlo být vydáno nezákonné rozhodnutí. Tak tomu ale v daném případě nebylo. Žalobci sice bylo před vydáním napadeného rozhodnutí upřeno právo se s výsledkem výsledku J. B. seznámit a vyjádřit se k němu, nicméně tak v daném případě mohl učinit v řízení o žalobě. V žalobě tedy mohl namítat event. pochybení při výsledku, případně zpochybňovat skutečnosti, které žalovaný při výsledku zjistil. Žádné takové důvodné námitky však žalobce neuvedl.

Žalobce v žalobě ve vztahu k výsledkům obou jednatelů toliko namítal, že jednatele vypovídali po několika letech od provedení opravy a že jejich hodnověrnost snižuje fakt, že „firmu“ prodali v roce 2009 nekontaktní osobě. Tyto námitky soud důvodnými neshledal. Lze sice souhlasit s tím, že byly výsledky provedeny řadu let po údajné opravě a vzpomínky obou jednatelů tak mohly být částečně „v mlze“. Na druhou stranu oba jednatele shodně uvádějí, že si nepamatují ani žalobce ani údajně provedenou opravu, přičemž společnost BRAVO-CZ, s. r. o. opravy obytných automobilů neprováděla. Soud je přitom toho názoru, že pokud by k takové nestandardní opravě opravdu došlo, jistě by si alespoň jeden z jednatelů na provedenou opravu vzpomněl (jako se ostatně stalo ve vztahu k opravě vodního skútru). V kombinaci s tím, že v účetnictví společnosti BRAVO-CZ, s. r. o. žalobcem předložená faktura obsažena není, číselná řada na faktuře neodpovídá číselné řadě, kterou tato společnost používala, a pohyby na pokladně této společnosti neukazují, že by měla být oprava provedena a zaplácena, považuje soud závěry, k nimž žalovaný dospěl, za správné a zákonné. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že následně byla společnost BRAVO-CZ, s. r. o. prodána nekontaktní osobě. Naopak nekonkrétní

skutečnosti, které k opravě uváděl žalobce (že si opravené vozidlo spolu s fakturou vyzvedl v areálu společnosti BRAVO-CZ, s. r. o. od neznámého muže, kterému také za fakturu v hotovosti zaplatil téměř půl milionu korun), realizaci tvrzené opravy rovněž nepodporují.

Pokud pak žalobce namítal, že oprava musela být provedena a že měl žalovaný zkoumat a znalecky zjišťovat hodnotu takové opravy v době prodeje automobilu, nemůže s ním soud souhlasit. Je to totiž žalobce, kdo měl uskutečnění výdaje prokazovat a nikoli žalovaný, resp. finanční úřad.

Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Daňový subjekt je tedy povinen prokázat svá tvrzení o (1) vynaložení předmětného nákladu (tzn. faktickém uskutečnění platby), (2) jeho oprávněnosti (tzn. že vynaložená platba odpovídá skutečně realizovanému plnění, které bylo fakturováno) a (3) jeho souvislosti s dosaženými příjmy. Pokud daňový subjekt neunesse své důkazní břemeno, není možné považovat náklad za prokázaný.

Břemeno důkazní tedy leží na daňovém subjektu. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (stejná právní úprava byla obsažena i v dříve účinném zákoně o správě daní a poplatků, konkrétně v § 31 odst. 9 tohoto zákona).

Tento institut vyložil například Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1.6.2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. N 113/37 Sb. NU 463, dostupném na www.nalus.usoud.cz: *„Ve sféře provádění důkazů má informační autonomie odraz v zásadě, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. Tato zásada je zachována rovněž v daňovém řízení, ačkoliv v modifikované podobě, neboť na rozdíl od jiných druhů řízení, v nichž je věcí svobodné vůle jednotlivce, zda určité skutečnosti v řízení tvrdí a uvádí či nikoliv, stíhá v daňovém řízení daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Nicméně, také v daňovém řízení se vztahuje důkazní břemeno pouze k prokázání skutečností tvrzených (uvedených) daňovým subjektem v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je daňový subjekt povinen uvést v daňovém přiznání, tedy skutečností vázících se výlučně k daňové povinnosti subjektu“.*

Tím, že žalobce tvrdil daňově uznatelné výdaje za předmětné období (uskutečnění opravy vozidla konkrétním subjektem za konkrétní částku), stíhala jej povinnost prokázat, zda se skutečně jednalo o daňově uznatelné výdaje a v jaké výši.

Soud v této souvislosti musí konstatovat, že unesení důkazního břemene se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů. Samotný daňový doklad (faktura), byť by obsahoval všechny zákonné náležitosti, nijak neprokazuje, že fakticky došlo k uskutečnění platby a k plnění uvedenému na faktuře. Takový doklad nemůže být použit jako důkaz o realizaci skutečnosti v něm deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, sp. zn. 5 Afs 40/2005, www.nssoud.cz, podle něhož *„pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo“*. V daném případě navíc údajný vystavovatel faktury popřel, že by práce pro žalobce provedl a fakturu vystavil. Skutečnost, zda vozidlo bylo opraveno či nikoli, je přitom nepodstatná, neboť žalobce měl prokázat uskutečnění tvrzeného plnění (tj. že vozidlo opravila společnost BRAVO-CZ, s. r. o. a za tuto opravu žalobce zaplatil 496 400 Kč). To se mu ale nepodařilo.

Žalobce tedy neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění podle faktury ze dne 16. 11. 2007 údajně vystavené společností BRAVO-CZ, s. r. o. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.5.2007, sp. zn. 9 Afs 30/2007, www.nssoud.cz, budou *„daňově uznatelnými výdaje jen za předpokladu, že daňový subjekt bez jakýchkoli pochybností prokáže, jak jejich skutečné vynaložení, tak i to, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů“*. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobcem tvrzenou částku za údajnou opravu automobilu neuznal jako daňově uznatelný výdaj.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil i otázku prodeje vozidla Fiat Adria Coral a v návaznosti na to řešení výdajů za vozidlo Mercedes Karman.

Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Součástí spisu je kupní smlouva, v níž je uvedeno, že žalobce prodává vozidlo Fiat Adria Coral (ve smlouvě uvedeno jako Fiat Ducato, nicméně podle VIN kódu se jedná o předmětné vozidlo Fiat Adria Coral) Marku Kornfeilovi za cenu 1 550 000 Kč. Podle příjmového pokladního dokladu také tuto částku žalobce obdržel. Z protokolu ze dne 28. 11. 2011 pak vyplynulo, že tohoto dne M. K. uvedl, že tuto částku v hotovosti nezaplatil. Zaplatil pouze 1 050 000 Kč. Zbývajících 500 000 Kč bylo zapláceno

prodejem Mercedesu Karman, který „jeho“ společnost KORNFI s. r. o. prodala za tuto částku žalobci. K tomu byla předložena kupní smlouva, faktura i dopis o vzájemném zápočtu.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce prodal vozidlo Mercedes Karman M. K. za částku 1 550 000 Kč, přičemž v hotovosti obdržel 1 050 000 Kč a zbytek (500 000 Kč) formou nepeněžitého plnění (žalobce obdržel automobil Mercedes Karman). V kupní smlouvě mezi žalobcem a společností KORNFI s. r. o. je tato částka přesně uvedena a žalobce tak akceptoval, že vozidlo Mercedes Karman pro něho má hodnotu 500 000 Kč. Přijal-li je tedy žalobce jako nepeněžitě plnění v hodnotě 500 000 Kč (jako část kupní ceny za vozidlo Fiat Adria Coral), je žalobcovým příjmem za prodej tohoto vozidla nejen částka 1 050 000 Kč, kterou obdržel v hotovosti, ale i částka 500 000 Kč, kterou žalobce i kupující ocenili vozidlo Mercedes Karman. Nebylo tedy třeba, aby finanční úřad stanovil obvyklou cenu vozidla Mercedes Karman.

Otázka následného prodeje vozidla Mercedes Karman není ve vztahu k příjmu za prodej vozidla Fiat Adria Coral podstatná.

Pokud žalobce v žalobě uvádí, že vozidlo Mercedes Karman koupil C. M. a nikoli žalobce, je třeba souhlasit se žalovaným, že se jedná o tvrzení, které žalobce poprvé uplatnil až v žalobě, přičemž během celého daňového řízení uváděl, že toto vozidlo koupil on. Rovněž listiny založené ve správním spise dokládají, že toto vozidlo obdržel žalobce jako část kupní ceny za prodej vozidla Fiat Adria Coral. Soud tak považuje toto tvrzení za účelové.

Žalobce rovněž namítal, že vozidlo Fiat Adria Coral nekoupil od německého prodejce on, ale společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o. To podle něho plyne z kupní smlouvy ze dne 18.9.2007 i ze sdělení německé strany. Z faktury a příjmového dokladu také plyne, že cena vozidla byla 1 190 000 Kč a nikoli správcem daně uváděných 38 355 Eur (1 054 571 Kč).

Žalovaný ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že „v rámci mezinárodní výměny informací v jiném daňovém řízení“ zjistil, že vozidlo Fiat Adria Coral koupil přímo žalobce, byť je kupní smlouva psána na společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o.

Součástí spisu je kupní smlouva na předmětné vozidlo, kde je jako kupující uvedena společnost „Intertrans-CONT s. r. o.“ a dále vytištěné fragmenty stránek z blíže neurčeného informačního systému, kde je uvedeno, že za zmíněnou společnost automobil převzal žalobce, přičemž německý prodávající nezjišťoval, zda je žalobce za společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o. oprávněn jednat. Rovněž je zde uvedeno, že jednatelka této společnosti uvedla, že po dobu jejího působení nebyla ve společnosti vyvíjena žádná činnost, že společnost předmětné zboží nepořídila, v Německu nikdy nebyla a žalobce k vyzvednutí zboží nezmocnila. Je zde také odkazováno na konkrétní

protokol ze dne 26. 11. 2008, který byl pořízen o ústním jednání, v němž měla jednatelka tyto skutečnosti uvést.

Uvedené zjištění sice nebylo do zprávy o daňové kontrole včleněno (byl ve zprávě obsažen toliko závěr, že předmětný automobil nekoupila společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o., nýbrž žalobce), nicméně listiny, z nichž jej správce daně dovozoval, byly obsaženy ve správním spisu. Pokud však správce daně z výpovědi jednatelky společnosti INTERTRANS-CONT, s. r. o. dovozuje nepravdivost žalobcem předložené listiny o tom, že koupil automobil od společnosti INTERTRANS-CONT, s. r. o., musí být žalobce s touto skutečností seznámen a musí mít právo se k ní vyjádřit. V daném případě bylo žalobci ve zprávě o daňové kontrole toliko sděleno, že v rámci mezinárodní výměny informací v jiném daňovém řízení správce daně zjistil, že vozidlo Fiat Adria Coral koupil přímo žalobce. Žalobce tak nebyl seznámen s tím, na základě jakých důkazů k tomuto závěru správce daně dospěl. Je tedy zřejmé, že za této situace se žalobce omezil toliko na tvrzení, že jím předložené listiny prokazují, že automobil koupila v Německu společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o. a od této společnosti jej koupil žalobce.

Z uvedeného je zřejmé, že správce daně pochybil, pokud ve zprávě o daňové kontrole neuvedl konkrétní důkazy, na základě kterých dospěl k závěru, že žalobcem doložené tvrzení o nákupu vozidla Fiat Adria Coral je nepravdivé. V daném případě se však žalobce s těmito důkazy mohl seznámit, neboť byly obsaženy ve spisu (na čl. 37). Byť tedy nekonkrétním sdělením ve zprávě o daňové kontrole správce daně ztížil žalobci možnost seznámit se s těmito důkazy a vyslovit se k nim, tato možnost zde existovala, neboť žalobci nic nebránilo do spisu nahlédnout a v rámci vyjádření se ke zprávě o daňové kontrole se vyslovit i k tomuto závěru správce daně a k důkazům, na nichž byl založen.

Žalobce však v žalobě toliko namítal, že vozidlo Fiat Adria Coral nekoupil od německého prodejce on, ale společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o., což plyne z předložených listin.

Soud tedy posuzoval tuto žalobní námitku a shledal, že vytištěné fragmenty stránek z blíže neurčeného informačního systému, na základě nichž správce daně dospěl k závěru, že vozidlo zakoupil žalobce, nelze považovat za řádný podklad rozhodnutí. Jedná se totiž o kopie částí výpisů z blíže neurčeného informačního systému, aniž by bylo zřejmé, o jaký informační systém jde a k čemu slouží a kdo je autorem textu zde obsaženého. Takto nejasná a nekompletní listina pak nemá dostatečnou vypovídací hodnotu a nemůže sloužit jako důkaz, který zpochybňuje jednoznačnou kupní smlouvu a fakturu, z nichž plyne, že od německého prodávajícího koupila předmětné vozidlo společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o. za konkrétní částku a ta je pak za odlišnou částku prodala žalobci. Je tedy třeba uzavřít, že v daném

případě správce daně dostatečně nevyvrátil žalobcovo doložené tvrzení, neboť listiny, které založil do spisu, pro to nejsou dostatečným podkladem.

Soud pouze dodává, že pokud je v těchto listinách odkazováno na protokol o výsledku jednatele společnosti INTERTRANS-CONT, s. r. o., která se vyjadřovala k okolnostem nákupu předmětného automobilu, bylo namístě takový protokol učinit součástí spisu a žalobce s ním seznámit, event. jednatele vyslechnout znovu a žalobci dát možnost se výsledku zúčastnit. Tím spíše, pokud žalobce v daném řízení předložil fakturu na koupi předmětného automobilu podepsanou touto jednatelem.

V. Závěr

Soud tedy uzavírá, že důkazy, na základě kterých dospěl správce daně k závěru, že vozidlo Fiat Adria Coral nekoupila od německého prodejce společnost INTERTRANS-CONT, s. r. o., která ho pak prodala žalobci, jak tvrdil a dokládal žalobce, ale přímo žalobce, nejsou pro tento závěr dostatečné.

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Nezbytnost zrušení i rozhodnutí finančního úřadu nechť posoudí žalovaný.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 4000 Kč za zaplacené soudní poplatky (za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku). Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika, tedy 10200 Kč; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif).

Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 16 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. 9. 2014

David Raus
předseda senátu